

незмінній чисельності й обмеженнях у фінансуванні діяльності (завдання успадковані від НГУ, завдання визначені у Законі “Про правовий режим надзвичайного стану”, у Законі “Про оборону України”; 4) надмірно розширена функція з охорони громадського порядку шляхом планового систематичного несення патрульно-постової служби у містах, у той час як це є функцією міліції громадської безпеки.

Враховуючи зазначене вище, очевидно що недостатня увага приділяється завданням щодо готовності до участі внутрішніх військ у боротьбі з можливими незаконними формуваннями, припиненні внутрішнього збройного конфлікту, надання допомоги Державній прикордонній службі і Державній службі цивільного захисту у разі необхідності, участі у територіальній обороні країни, участі у виконанні завдань з оборони країни у складі угруповань збройних сил України, що негативно відбивається на діяльності внутрішніх військ.

Також, можна говорити про дублювання на практиці внутрішніми військами завдань міліції громадської безпеки. Органи державної влади у сфері безпеки віддають перевагу поточним завданням на противагу стратегічним. У зв'язку з цим, видається необхідним відзначити що внутрішні війська не є додатком до міліції громадської безпеки, зокрема функції внутрішніх військ значно ширші: охоронна, правоохоронна, військова.

Підбиваючи підсумки, вважаємо що основними напрямками вдосконалення нормативно-правового забезпечення діяльності внутрішніх військ МВС України, передусім, є чітке визначення їх статусу, призначення та функцій. Також, необхідно уточнити повноваження органів внутрішніх справ і внутрішніх військ з охорони громадського порядку, конкретизувати військову функцію внутрішніх військ на фоні збройних сил України і визначити основи взаємодії внутрішніх військ з органами внутрішніх справ, збройними силами і правоохоронними органами нашої держави, що у свою чергу, дозволить професійно та якісно виконувати внутрішнім військам МВС покладені на них обов'язки.

Федоров А.М.

курсант 2 курсу ФПФПВВ

ННПФПМГБВВ НАВС

Науковий керівник:

кандидат юридичних наук

Островерх Л.Л.

ОФШОРНИЙ БІЗНЕС В ПРАКТИЦІ УКРАЇНСЬКИХ ПІДПРИЄМСТВ

У час політичної та економічної нестабільності нашої країни дуже актуальним буде дослідженні правової характеристики офшорного бізнесу в

практиці українських підприємств з метою подальшого розвитку та забезпечення надходження додаткових коштів до державного бюджету.

З кожним роком дане питання набуває все більш важливого значення та вимагає нагального правового вирішення в умовах сучасного реформування. В світовому господарстві можна проспостерігати стабільне зростання ролі офшорного сектора, який став невід'ємною складовою сучасної світової економіки та майже кожного «середнього» бізнесмена. Офшори надають необмежену можливість доступу на міжнародні фінансові та інвестиційні ринки. Їхнє застосування так само зводить державний контроль за бізнесом практично до нуля. Перед будь-яким бізнесменом, який виходить на міжнародну арену з'являється свобода вибору ведення свого бізнесу в найширшому сенсі цього слова, причому ступінь цієї свободи часто набагато вище, ніж на Україні. Водночас використання офшорних схем із кримінальною та злочинною метою несе потенційну загрозу для всієї світової спільноти.

Практика офшорів в Україні існує зі становленням незалежності України вже понад 20 років, хоча в податковому законодавстві цей термін з'явився лише у 1997 р. в Законі України «Про оподаткування прибутку підприємств» (втратив чинність 01.01.2013 р.). Відповідно до ст. 18 цього Закону на валові витрати можна віднести лише 85% суми договору з компанією, що має офшорний статус. Крім того, Закон зобов'язує Кабінет Міністрів України щорічно затверджувати перелік офшорних зон. Боротьбу зі злочинним використанням офшорів та відмиванням грошей здійснюють такі міжнародні організації, як FATF (Групи з розробки фінансових заходів боротьби з відмиванням грошей) та OECD (Організація економічного співробітництва та розвитку). Перша організація була створена у 1989 р. на зустрічі «великої сімки» в Парижі. Вона отримала назву Групи фінансової протидії «відмиванню» грошей (Financial Action Task Force on Money Laundering - FATF). Друга організація - OECD - Організація економічного співробітництва та розвитку, яка об'єднує країн-однодумців для боротьби з корупцією та фінансовими махінаціями.

Офшорний бізнес став невід'ємною частиною світової економіки, він несе із собою як позитивне явище - можливість широкого доступу на міжнародні фінансові ринки, так і негативне, що полягає в поширенні кримінальних та злочинних схем. Майже всі великі іноземні банки та інвестиційні компанії застосовують офшори для здійснення своїх фінансових операцій. В Україні 70-75% отриманих інвестицій надходить через офшорні зони. Прагнення підприємців знизити податкове навантаження, убезпечити свій капітал є досить природним. Однією з головних умов забезпечення національних інтересів є інформованість державних податкових і правоохоронних органів. Так, у всіх офшорних юрисдикціях існують спеціальні вимоги до назв офшорних компаній.

Досліджуючи проблематику офшорного бізнесу в практиці українських підприємств, можна дійти таких висновків:

По-перше, ідея офшорного бізнесу народилася ще в кінці XIX ст. і спиралася на судові прецеденти британського суду з питань оподаткування іноземних резидентів. Спочатку цей вид бізнесу був пов'язаний з використанням «гавані зручного флоту», а потім поширився на сферу фінансів та надання різного роду послуг. Першим історичним прецедентом «податкового притулку» в Європі був р. Кампіоне на кордоні між Швейцарією та Італією, спонтанно що став таким після відмови обох країн від податкової юрисдикції над цим населеним пунктом.

Однак основи сучасної практики офшорного бізнесу були розроблені і здійснені британськими юристами, банкірами, страховиками і судовласниками. Тому спочатку "податкові гавані" створювалися у Великобританії і в колишніх її колоніальних володіннях. Одна з них, в Гібралтарі, успішно діє і зараз і є однією з найбільш надійних і престижних для офшорного бізнесу.

По-друге, за останні роки економіка України пережила стрімкий відтік капіталу в офшорні зони, який склав 19,1 мільярда доларів. За попередні три роки ця цифра склала 661 мільйон доларів, тобто відтік капіталу з України збільшився у 29,7 разів. У першу чергу, бажання інвесторів вивести гроші з України пояснюється неефективною державною політикою.

По-третє, сучасний бізнес в Україні не відчуває підтримки з боку державних органів. В умовах кризи податкове навантаження на компанії тільки виросло, а регуляторний контроль посилюється.

По-четверте, варто зазначити, що близькість Кіпру та наявність угоди про уникнення подвійного оподаткування та запобігання податковим ухиленням стосовно податків на доходи та протоколу до неї від 04 липня 2013 р., роблять країну зручною платформою для інвестування. З іншого боку, Кіпр офіційно є найбільшим інвестором в економіку України, вливши у неї на початок 2013 року близько 8 мільярдів доларів.

При цьому значна частина коштів, які надходить з Кіпру, може розглядатися як прямі інвестиції українського походження. Саме український бізнес активно використовує Кіпр як "тиху податкову гавань". Іноземні фірми, які працюють в Україні, заявляють про себе відкрито, тоді як наш бізнес більшою мірою представлений офшорними компаніями.

По-п'яте, є чотири класичні способи виведення коштів в офшорні зони.

Перший - продаж офшорним фірмам товару за заниженими цінами. Другий - оплата консалтингових послуг. Третій - виплата грошей за використання прав інтелектуальної власності. Четвертий - придбання акцій у нерезидента.

Деякі фінансово-промислові групи реєструють своїх високооплачуваних працівників у штаті дочірніх компаній з "податкових гаваней". Це дозволяє економити колосальні кошти на податках з доходів фізичних осіб, а також приховувати за завісою конфіденційності справжні розміри бонусів менеджерам.

За словами експертів, технології виведення коштів з України законні і є невід'ємною частиною різноманітних бізнес-стратегій. Також переказ грошей

в інші країни здійснюється для відкриття операційних рахунків у закордонних банках. Вони необхідні компаніям, які здійснюють платежі у різних валютах.

Крім основних, існує чимало інших схем роботи з офшорами. Можна звести прибуток до нуля за допомогою лізингових схем. Брати, наприклад, вертольоти в лізинг у своєї офшорної фірми і весь прибуток віддавати у вигляді лізингових платежів, розмір яких ніхто не обмежує.

Ще одна лазівка - кредити. Власник підприємства бере позику у своєї офшорної фірми і просить державу врятувати компанію, погасивши її зовнішні зобов'язання.

Дуже зручно через офшор оформляти дорогі покупки. У цьому випадку ніхто не запитає, звідки у службовця із зарплатою кілька тисяч гривень ексклюзивні машини, елітні квартири і нерухомість в усьому світі.

Іншою метою виведення коштів з України є використання PrivateBanking для інвестицій і заощаджень. Наявність рахунку в одному з приватних банків дозволяє за допомогою портфельних менеджерів здійснювати глобальні інвестиції у будь-який фінансовий інструмент у будь-якій країні.

Якщо такий рахунок відкритий в офшорній зоні, то інвестиційні доходи нерезидентів, як правило, не обкладаються місцевими податками. Крім того, забезпечується зберігання коштів шляхом географічної диверсифікації, що стало вкрай актуальним для українського бізнесу.

Експерти вважають, що поки ще рано говорити про повернення інвестицій в Україну - і зарубіжних, і своїх. На їхню думку, відтік грошей з держави зменшиться тільки тоді, коли зникнуть властиві для неї ризики, впаде рівень корупції, а фінансові ринки стануть більш вільними від політичного впливу і маніпуляцій.

На мою думку, в Україні слід максимально спростити регуляторне і податкове законодавство, зробивши його зручним для ведення бізнесу.

Прикладом для України може стати Грузія, де з 2009 року діють вільні економічні зони - Кутаїсі, Поті і Тбілісі, і де влада провела низку реформ. Тепер зареєструвати бізнес у Грузії, незалежно від регіону, можна всього за день. Було зменшено кількість ліцензій, необхідних для відкриття власної справи.

Україна також скоротила кількість податків. У результаті, в країні стало з'являтися все більше інвесторів, у першу чергу, з Туреччини, Китаю та арабських країн.

З іншого боку, збільшення відтоку капіталу з України теж не очікується. За рахунок припливу іноземних коштів для підтримки бізнесу сальдо прямих інвестицій є і надалі буде позитивним, хоча і нижчим, ніж до кризи.

Експерти прогнозують подальше рефінансування корпоративним сектором своїх зовнішніх боргів, а банки трохи збільшать обсяги кредитування в іноземній валюті. Наразі спостерігається значний приплив

портфельних інвестицій з боку нерезидентів, які вже купили більше ОВДП, ніж мали до кризи.

Тимчасом від відтоку капіталу постраждали держави, набагато розвиненіші, ніж Україна. Організація економічного співробітництва та розвитку оцінює збиток світової фінансової системи від "податкових гаваней" приблизно 12,1 трильйонами доларів.

Через це країни G20 почали війну проти офшорів. Втім, офшорні зони - це суверенні держави, які можуть встановлювати будь-який податковий режим. У підсумку, вся боротьба звелася до отримання даних про реальних власників фірм.

«Велика двадцятка» уже майже викрутила руки Кіпру. Пообіцяли надавати інформацію у відповідь на обґрунтовані звернення, які містять детальні докази провини осіб, щодо яких надходить запит.

Під тиском США розкрив дані про кілька сотень своїх клієнтів швейцарський банк UBS - Швейцарія з її банківською таємницею вважається одним з різновидів офшору. А уряд Німеччини офіційно оголосив, що готовий платити мільйони євро за крадену інформацію про рахунки німецьких клієнтів в офшорних банках.

Експерти вважають, що такі заходи не вирішать проблему відтоку капіталу. G20 закликає зробити офшори більш прозорими, але про їх ліквідацію не йдеться.

Проте з понад 80 офшорних зон у чорний список ОЕСР потрапили тільки чотири: Коста-Ріка, Малайзія, Філіппіни і Уругвай. Тимчасом головні "гавані" - Андорра, Британські Віргінські острови, Кайманові острови, Австрія, Монако, Ліхтенштейн, Швейцарія - обмежилися "виховною роботою".

Федоров А.М.

курсант 2 курсу ФПФПВВ

ННІПФПМГБВВ НАВС

Науковий керівник:

кандидат юридичних наук

Мухойд М.М.

ПОНЯТТЯ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ ТА ВИНИ ЗА ПОРУШЕННЯ ДОГОВІРНИХ ЗОБОВ'ЯЗАНЬ

Становлення в Україні ринкових економічних відносин зумовлює необхідність кардинального реформування як цивільного законодавства в цілому, так і окремих його складових, зокрема договірної відповідальності, яка в сучасних умовах має служити одним із найголовніших механізмів забезпечення прав та законних інтересів учасників майнового обороту.

Як кожне правове явище, договірну відповідальність можна розглядати як специфічну систему, що складається з багатьох елементів. Ефективність